

Морфея ние се возѣхме сега по желѣзницата къмъ великата сѣверославянска държава, дѣто така или инакъ ние мислѣхме, че ще чуемъ рѣшителната дума за народното бждеще. При таквизъ надежди и при таквизъ хубави сѣнища ние се и събудихме на пѣтъ рано другия день, 7/19 декемврия, вторникъ.

Не зная отъ дѣ бѣше се качила въ сѣщия компартиментъ, въ който бѣхме сами отъ вечерята, но срѣщу насъ ние, като се събуждахме, съзрѣхме свита въ жѣла една госпожа хубаво покрита съ зименъ шалъ и полузадрѣмала. Отъ погледъ на погледъ ние дойдохме съ нея до дума, а отъ дума на дума ние завързахме съ нея и цѣлъ разговоръ, който, ако и да се прѣсичаше понѣкогажъ, трая обаче, речи, до самия Петербургъ, т. е. цѣли почти два деня. Тя бѣше една благовѣзпитана, приятна, учтива, скромна и солидно образована дама, срѣдня възраст. Тя се наричаше *Олга Кругликова*. Била по баща нѣмско произхождение, но родена въ Киевъ и възпитана като чиста руския. Освѣнъ матерния си езикъ, руския, тя говорѣше прѣвъзходно и нѣмски, и французски. Отъ деветъ годинъ насамъ тя живѣла съ мжжа си въ главния градъ на западния Сибиръ, Томскъ, дѣто мжжъ ѝ билъ инспекторъ на тамошнитѣ училища. Тя приказваше почти съ сълзи на очи и съ нѣжна майчина любовъ за милитѣ си дѣца, отъ които се била раздѣлила прѣди нѣколко мѣсеца, за да иде да се цѣри въ нѣкои лѣчебни води въ Европа поради болестъ. Тя сега се връщаше пакъ въ Томскъ и въ нетърпѣнието си да иде да види часъ пò-скоро своитѣ дѣца, тя намираще, че желѣзницата не върви доста бързо. — А вие отъ кждѣ сте и кждѣ отивате, ни попита и тя съ право по едно врѣме. — И като узна полека-лека отъ кждѣ сме, какви сме и защо пѣтуваме, тя се зачуди за това съвпадение,